

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

Director: Vasile TODI

Redactor-șef: Ștefan TARJOC

VEȘNICIA SCRITORULUI

INVALIDIZII LA URMĂ

Guvernul din 1916 a mobilizat oamenii valizi, le-a pus niște pușcoace ruginite în mâini, i-a îmbrăcat cu ceva veșminte putrede și i-a transportat la hotare să se războiască.

Unii soldați au căzut și s-au făcut de mult țarină. Alții au scăpat teferi. Au uitat rănile și vitejiile și trădările.

Dar un mare număr de luptători s-au întors de pe fronturi cu beteșuguri chinuitoare; alții fără mâini, fără vedere, fără picioare. Aceștia sunt invalizii pe care Vaida-Voevod i-a stropit cu tulumbele pe Calea, numită în derădere, a Victoriei. Sânt invalizii de care se împiedică alcătuirii de bugete, prefectii, primarii, percepatorii. Sunt invalizii pe care din când în când ca să-i mai jignim, îi trecem pe la controalele medicale să ne convingem dacă între

timp nu le-au crescut cumva tăpile și degetele retezate de schijă, dacă nu le-au revenit, prin cine știe ce miracol, luminile ochilor stinse de explozii.

La noi invalizii de război au ajuns la bunul plac al primului funcționar, la dispoziția și sub teroarea oricărui agent de poliție.

Să exemplificăm :

Invalidul de război Alexe Niculae, din „Regimentul 13 Ștefan cel Mare”, cu piciorul drept lipsă, a militat, alături de alți invalizi, pentru majorarea pensiei lor. După multe amânări, majorarea pensiilor câtorva mari mutilați a fost admisă prin legea promulgată la 10 octombrie 1932. Faptul n-a plăcut doctorului Titus Ionescu, directorul societății I.O.V., care, prin raport scris, a cerut organelor polițienești, ca invalidul

TRISTEȚEA LONII

„Un străin mi-a spus odată că poate cumpăra Guvernul României, de la prim-ministru la secretar de stat, cu 50 de milioane de dolari. Un participant român la dialog i-a replicat: „Ți-l scot eu la jumătate de preț”.

Lucian AVRAMESCU
poet

Alexe Niculae, cu un picior lipsă, să fie arestat ca agitator și trimis la urmă. Organele polițienești s-au executat și, deși invalidul a dovedit cu acte (bilet de la biroul populației,

Zaharia STANCU
4 iulie 1935

(continuare în pag. a 2-a)

Colțul credinței strămoșești

Femeile înțelepte zidesc case, dar cea fără minte și-o dărâamă cu mâinile ei.

***

Casele necredincioșilor se vor stinge, dar locașurile celor ce umblă drept vor dura.

***

Cei fără minte împart răutate, dar cei cu mintea isteată se țin de pricepere.

***

Cel care-l necinstește pe nevoiaș păcătuiește, dar fericit este cel ce-i miluiește pe săraci.

***

Unde nu sunt boi, ieslea e curată, dar unde sunt holde multe, acolo se arată tăria bouului.

SOLOMON

Un mare poet uitat

PAHAR DE VIN

Am spart butoiul bucuriei,
Dar nu pot îmbăta butucii.
Veniți, copii, voi cei mai tineri!
Lăsați să steie singuri cucii.

Nu vă uitați că rar mi-i părul
Și sur ca sara cea de toamnă.
Ca să s-așeze bine vinul
A fost hei! trudă grea în cramă.

Ciorchinii i-au călcat picioare
De fată jună și curată
Și, poate că voi nu veți crede,
Dar a rămas nesărutată.

Iar astăzi când în cupă joacă
Mărgelile aurii curate,
Să știți că-s albele picioare
Și sărutările nedate!

Mihai BENIUC

ȘI TU, DRAGOSTE...

Am trecut peste hârtoape
Cu necaz după necaz,
Numai dragostea-i aproape
Ca primejdie și azi.

A rămas și liliacul
Ca pe timpuri de frumos,
Numai părul meu săracul
S-a făcut mai luminos.

Nu-i lumina dimineții,
Ci-i lumina de pe munți
Când răsar deasupra ceții
Cu zăpezile pe frunți.

Și tu, dragoste, mai stăru
Ca haiducul pe poteci,
Ia-mi tu tot ce pot să-ți dărui,
Fură-mă pe veci de veci.

ISTORIA SE REPETĂ ÎN CEA MAI SĂRACĂ ȚARĂ A EUROPEI

Istoria se repetă, prima dată e tragică, eroică, a doua oară e comică sau e o farsă. Observația lui Karl Marx (1818-1883), referitor la Napoleon I și al III-lea, e valabilă și azi. Procesul lui Nicolae și Elena Ceaușescu a fost tragic, iar cel al comunismului, inițiat de Traian Băsescu, președinte și judecător și Vladimir Tismăneanu, procuror și martor, e o farsă. După Târgoviște, cine stă azi la București pe banca acuzaților?

● Părintele ideologiei comuniste, filozofului german Karl Marx a sintetizat ideile din vremea sa, materialismul, socialismul, naționalismul, imperialismul și în „Manifestul Partidului Comunist” (1848) a analizat criza „Capitalului” din societatea occidentală și a recomandat înlăturarea „exploatării omului de către om” printr-o dictatură a proletariatului în întreaga lume. Apoi, raiul pe pământ!

● Rusia bolșevică ocupă, dezmembrează și convertește România la comunism cu forța. Sub lozincă „Proletari din toate țările, uniți-vă!” panortodoxismul și panslavismul rus obțin mari succese cu „dictatura de dezvoltare”, atât în efortul de a se rupe de lumea occidentală, cât și în depășirea înapoierii economice, dar mai ales în cel de al doilea război mondial. Victorie datorată anglo-americanilor, nu comunismului!

● Agenții kominterniști evreii au lichidat la ordinele lui Stalin / Josif Visarionovici Djugășvili (1879-1953) influențele neortodoxe

Prof. dr. Viorel Roman,
consilier academic la Universitatea
din Bremen - Germania
(continuare în pag. a 2-a)

Mulți specialiști de renume mondial nu și pot explica drumul urmat de China populară, care tinde să ajungă din urmă cele

Xiao Ping) drumul acestei țări a fost fără întoarcere:
a) Alegerea conducătorilor
Având cea mai mare populație din lume (c.c.a. un sfert din populația globului), China nu putea fi condusă oricum, pentru a evita crizele alimentare și a înainta vizibil de la un an la altul. Pentru a-și realiza aceste deziderate, era foarte importantă alegerea și promovarea conducătorilor. Lipsa de „democrație” de aici, a făcut să se impună cea mai democratică alegere. Nu alegeri „libere” unde se aleg cei care au alături mijloacele de propagandă care „orbesc” mulțimea cu portrete robot subliminale. Nu vot pe liste de partide pluraliste, unde doctrina trece înaintea inteligenței și logicii. Ci oameni capabili, credincioși țării și poporului, urmăriți câte zece pe un post și selecționați din școli și apoi în bătălia cu practica.
Mai mult vechii conducători (mai în vârstă) care nu mai stau pe funcții până la moarte (una din slăbiciunile comunismului) mai rămân un timp (în „Sfatul bătrânilor”) să supravegheze dacă noii conducători apucă pe drumul cel bun.
China nu-și putea permite experiențe păguboase, ca și noi.

După „Revoluția culturală”, când la conducerea Chinei a ajuns „Papa Teng” (Den

China nu-și putea permite experiențe păguboase, ca și noi.

Drd. Ștefan TARJOC
(continuare în pag. a 2-a)

ANUL XIII
Nr. 8 (150)

AUGUST
GUSTAR

ADRESA INTERNET
http://www.magazinmr.uv.ro
e-mail: magazinmr@yahoo.com

ISSN:
1453-2700

2006

INVALIDIZII LA URMĂ

(urmare din pag. 1)

cartea de alegător, chitanță de plata impozitelor) că locuiește de peste zece ani în București, l-au arestat și l-au trimis cu escortă, undeva, într-un sat din Dorohoi.

Invalidul n-avea ce face într-o localitate pe care o părăsise din vremea copilăriei și a îndrăznit să se întoarcă la casa lui din strada Polizu. Poliția însă, asmuțită de Titus Ionescu (doctor) nu-i dă pace. Fluieră în aer

formula „Invalidii, la urmă...” ca „vagabonzii la urmă”.

Cui să cerem protecție pentru mutilații războiului?

Generalului Paul Angelescu, ministrul apărării naționale?

Lui Ion Inculeț, ministru de interne?

Lui...?

Zaharia STANCU
(4 iulie 1935)

ASCENSIUNEA CHINEI POPULARE

(urmare din pag. 1)

Selecția conducătorilor după cele mai științifice criterii, făcută de mai multe comisii timp de zece ani, nu lasă să apară dictatori sau bolnavi mintal între cei aleși sau trădători de neam și țară, ci promovează pe cei mai capabili, cei mai onești, cei mai buni practicieni, îngropând dogmele pentru totdeauna.

b) Politici noi corelate cu practica

Începând cu o nouă formă de concurență (nu economie de piață supusă hazardului) planificată și practicând formula „O țară, două sisteme”, China a atras capitalul străin printr-un mod inedit:

- în primul rând a promovat o politică monetară sănătoasă prin care raportul yoan/dolar a rămas aproape neschimbat (paritatea de 7-8 yoani/dolar) timp de zece ani, ce a ușurat și asigurat continuitatea și nu a sărăcit populația în continuă înnavuire;

- a predat firmelor interesate active cu toate utilitățile asigurate (nou construite), inclusiv mână de lucru ieftină și superior calitativă;

- a menținut o concurență continuă între firmele de stat și cele private prin legi coerente și persistente, dând posibilitatea chinezilor să se îmbogățească, fără a tolera corupția, firmele căpușă, recurgând atunci când a fost cazul la execuții publice;

- nu au cedat bogățiile solului și subsolului știut fiind că profitul urmează proprietatea, însă fără a face naționalizări abuzive;

- n-a permis imixtiunea străină în cultură, educație, ci doar în știință și progres tehnic, astfel că viciile capitalismului (droguri, criminalitate, etc...) au pătruns mai puțin;

- au dezvoltat sectoarele de vârf ale economiei încât au bomba nucleară, rachete intercontinentale, sateliți spioni, etc... iar nivelul de trai a crescut de peste zece ori (de la 70\$ pe locuitor la circa 700-800\$);

- prin politica de cadre și învățământ au împiedicat exodul masiv al populației (promovând un bine calculat plan-program anual, care s-a realizat an de an);

- printr-un cadru legislativ constant dar nuanțat în unele domenii au asigurat și condiții pentru dezvoltarea firmelor capitaliste din țară (atât în Hong Kong cât și în întreaga Chină);

- politica demografică aplicată a asigurat țării o forță de muncă tânără, harnică și bine calificată, ce a făcut ca țara să înfrângă orice concurență străină, pătrunzând periculos pe piața mondială;

- politica externă naționalistă și constantă a întărit China, atât la Națiunile Unite, cât și la alte foruri internaționale (în Consiliul de Securitate are drept de veto), etc...

c) Patriotismul poporului chinez

Din cele mai vechi timpuri chinezii din lumea largă își doreau să fie înmormântați în țara sfântă din jurul orașului Kanton și în acest scop prin lume circula vapoare care aduc chinezii morți prin lume în sicrie de plumb și-s aduși în zona Kantonului, iar ajunși aici se deschid sicriile unde pe lângă oseminte, e agoniseala chinezului adusă ca ofrandă poporului său, după care e înmormântat cu cinste. De pe vremea lui Ciu En Lai anual sunt trimiși în lume peste 50.000 de studenți chinezi cu sprijinul financiar al statului și care se întorc cu noutăți spionate s-au învățate pentru patria mamă.

Aș vrea să mai amintesc cărdășia cu care luptă chinezii pentru o Chină Mare ce va cuprinde și Taiwanul și toate vechile teritorii, indiferent cât îi costă asta, spre deosebire de noi care am uitat și de Moldova și de Bucovina și de Insula Șerpilor și de cele trei județe (Belgrad, Izmail și Kahul). Bineînțeles că China are avantajul de țară mare, însă noi am putea-o urma măcar în alegerea conducătorilor și promovarea intereselor naționale.

ISTORIA SE REPETĂ ÎN CEA MAI SĂRACĂ ȚARĂ A EUROPEI

(urmare din pag. 1)

doxe din civilizația, cultura româno-ortodoxă, au interzis 8000 de publicații prooccidentale neconforme cu ideologia bolșevică, au reorientat cu forța 2000 de biserici unite cu Roma spre Moscova și au rupt orice legătură a românilor cu lumea occidentală, în spatele unei „Cortine de Fier”!

● După retragerea trupelor de ocupație sovietice din România, mai ales după 1965, începe un proces de „autocefalie” a ortodoxo-comunismului moldo-valah prin marginalizarea evreilor, care fug în masă în USA și Israel. La Revoluția din dec. 1989 lichidarea la Târgoviște a soților Ceaușescu, implicit a naționalismului ortodoxo-comunist „autocefal”, sunt transmise în întreaga lume. Începe tranziția spre UE!

Marx, URSS, KGB, kominterniștii și ceaușiștii aparțin istoriei. E absurd a-l condamna pe fondatorul Partidului Comunist, nu numai pentru că Bănescu & Tismăneanu au fost membri ai Partidului său, sau că tatăl lui Tismăneanu a fost kominternist. Dar dacă absurdul - Urmuz / Dimitrie Ionescu-Buzău (1883-1923), Eugen Ionescu (1912-1994) - e cea mai originală contribuție moldo-valahă la cultura universală, atunci procesul comunismului pe rol la București, este fără doar și poate încă o mare contribuție la suprarealism, la literatura absurdă, în cea mai săracă țară din Europa.

CURVELE LA CURVE TRAG!

Deși căsătoriți, majoritatea aleșilor neamului nu rezistă tentației farmecelor ziaristelor acreditate la Parlament. Drept urmare, fie din cauza unei mari atracții reciproce, fie pentru unele beneficii materiale, ziaristele îi încurajează pe aleși să calce strâmb.

În legislatura trecută, numai la Senat, conform aprecierilor senatorului-doctor Sorin Oprescu, erau cel puțin 15 cupluri ziariste-senatori. Oprescu ne-a povestit că știe exact de respectivele iubiri pentru că fiecare cuplu în parte a apelat la el fie din motive medicale, fie pentru o consiliere „frățescă”. La Camera Deputaților, aceeași situație. Ca un făcut, însă, și actuala legislatură duce mai departe „tradiția” cuplărilor de conjunctură.

TENTATIVĂ DE SINUCIDERE DIN DRAGOSTE

Una dintre cele mai cunoscute formatoare, să zicem, de opinie, mai nou la cârma unui cotidian central, doamna X..., a suferit, în urmă cu ceva timp, atât de tare din dragoste, încât a încercat să își ia viața, aruncându-se în fața unei mașini pe Calea Victoriei. Și nu oricare, ci chiar în fata mașinii iubitului, un senator cu state vechi, de la UDMR, care tocmai îi comunicase că întrerupe relația. În aceeași situație s-a aflat și o altă ziaristă, de la televiziunea din Pache Protopopescu, doamna Y..., și ea combinată, culmea, cu un coleg de partid al iubitului doamnei X... Totuși doamna din Pache s-a consolată cu viteza luminii, mulțumită fiind de bunurile materiale cu care a rămas.

SERVICIU CONTRA SERVICIU

Celor mai multe doamne ziariste, iubite ale parlamentarilor, le-au crescut atât conturile din bănci, precum și câte o vilă sau o limuzină în fața biroului. Ziarista de la postul de televiziune a „obținut” în schimbul favorurilor sale o vilă de peste jumătate de milion de dolari de la fostul său iubit, senatorul udemerist. La scurt timp după ruptură, doamna Y... și-a cumpărat și un jeep. În schimb, doamna X... nu putea să se prezinte în fața soțului din dotare cu o vilă. Plină de ingeniozitate, ziarista a pus pe masă banii pentru vila pe care și-a construit-o familia în cartierul rezidențial Tunari. Ca să nu se lase mai prejos, o altă ziaristă de casă de-a PNL-ului, doamna Z..., a reușit și ea să stoarcă de la „sursele” ei liberale, cu care se întâlnea și în afara programului de lucru, banii necesari pentru o altă vilă, cu ușă model Versace, comandată tocmai în Italia.

Laura ANDRONESCU

Canoane ale frumuseții la români

Nănt nu credea, după cum se știe, în posibilitatea existenței unui principiu obiectiv al gustului. Canoanele noastre confirmă și infirmă, în același timp, ideea kantiană, fără să se înțeleagă, prin aceasta, că țaranul român ar fi, cum s-a afirmat, în competiție metafizică cu autorul „Criticii rațiunii pure”.

Din păcate, în fișele cercetătorului nu se specifică locul în care au fost culese. Bănuim că în Runcul Gorjului.

● Să fie: nalt dar nu pîlălingă, nici butuc sau pitic sau bitu țestului, castravete, dovlete, butoi, împlinit, nici gras ca un morun, nici slăbănog; răcitură, scăfălcit ca un fastei.

● Fața. Să fie alb, nu negru ca un țigan, ca un cean la care bate focu-n fundu-i. Nici roșu ca un strigoii, nici

gălbincios ca o pătlăgea sau plin de gălbinaie.

● Ochii să fie negri sau albaștri. La față să fie negri, nu-i stă bine albaștri. Să nu fie ieșiți, ca la un broscoi, bolbocați, nici trași în fundul capului, nici scâlcițați.

● Sprîncenele să fie negre ca pana corbului sau castanii. Să fie potrivite, nu lungi, păsăugite.

● Genele, nu prea mari.

● Fruntea să fie potrivită, nici mică, nici mare. Mai bine mai mică decît prea mare. Să nu fie lată ca la o icoană, ca dovleacul sau ca trupuța de plug.

● Pielea să fie netedă, să nu fie pîpoasă, janghenită, nici sgrobuțoasă. Să nu fie bărbos ca un arici sau spîn: parcă ar fi mîncat la pomana dracului.

● Nasul să nu fie ca un ardei ascuțit. Gura să fie potrivită. Să nu fie ca de cuc, cum e frumos la față.

Gheorghe IORDACHE

23 de ani, 5 clase primare, sergent

VIOREL IONIȚĂ

“Când capeți un răspuns, te << luminezi >>. Când pui o întrebare, în schimb, luminezi lucrurile.”

Constantin NOICA

Părintele profesor dr. Viorel Ioniță se află de ani buni la Geneva, cu înalte treburile bisericești. Am stăruit pe lângă dânsul, într-un amurg de vară mai dulce ca somnul într-o claie de snopi, să zămislim un interviu pentru dumneavoastră, cititorii noștri.

A acceptat cu plăcere și eu îi mulțumesc pentru asta, aici și acum. Veți afla, citind dialogul nostru, că și la Geneva se știe că românii umblă pe căi rătăcite dar, pentru a nu ne mai ieși în istorie toate socotelile învălmășite, trebuie să ne facem necesari Europei și plăcuți Vaticanului. Cu atât mai mult cu cât astăzi orice șef de stat, oricât de obtuz ar fi, nu mai poate repeta nedumerirea lui Stalin, care atunci când a vrut să dea impresia că Popa nu avea nici o putere, a pus următoarea întrebare: “Câte divizii are Papa?”, pierzând din vedere sursa imensă de putere a acestuia.

- Distinse părinte profesor, destăinuindu-se odată, **Vintilă Horia**, românul care a renunțat la Premiul Concourt spunea: „Sunt născut ortodox, dar am devenit creștin unit și mă simt catolic în adevăratul sens al cuvântului”. Asta mă duce cu gândul la ecumenismul susținut de acel uluitor itinerant academic și monastic – aromân de-al meu – **André Scrima**. L-ați cunoscut pe acel luceafăr al înțelepciunii cum nu contenea să-l numească **Părintele Cleopa** ?

- Din nefericire, pe **Andrei Scrima** nu am avut norocul, fericirea să-l cunosc. Am luat la cunoștință cu mare părere de rău că a trăit la București și că a murit la București sau în România, lucruri pe care le-am auzit mai târziu, dar mi-aș fi dorit tare mult să-l întâlnesc. Nu l-am întâlnit personal.

Eu știam cine este **Andrei Scrima** încă de la începuturile anilor '70, când nimeni nu îndrăznește să vorbească despre **Andrei Scrima** în această țară și am avut apoi norocul „să-l urmăresc”, încercând să-i dau de urme. Am cunoscut foarte mulți teologi care au stat alături de dânsul, din Liban de exemplu sau chiar din cadrul Patriarhiei Ecumenice și pe urmă când am aflat că la București i s-au publicat mai multe lucrări mi le-am procurat imediat toate și m-am grăbit să le citesc ceea ce fac în continuare. A fost unul dintre cei mai mari teologi ortodocși, angajați în mișcarea ecumenică, încercând să apropie în special Biserica Ortodoxă de cea Romano-Catolică, a fost consilierul personal al marelui Patriarh **Athenagoras** și așa cum se vede din publicațiile dânsului are unele însemnări specifice cu privire la Conciliul II Vatican unde a participat. **Andrei Scrima** a fost un om de erudiție excepțională. Regret că trebuie s-o spun, dar trebuie s-o spun, că Biserica Ortodoxă Română nu a făcut suficient pentru a recepta pe **Scrima**, pentru a-l publica. Dimpotrivă există un fel de reticență pe care nu o înțeleg, pentru că este un nume cu care s-au mândrit alții, de ce nu ne-am mândri și noi?!

- Cum se vede țara asta de la Geneva ?

- Din nefericire România nu este prea des menționată pentru că sunt alte priorități pentru lumea occidentală.

- Noi nu suntem o prioritate nici măcar pentru noi **Părinte profesor**.

- Foarte bine spus ! Din nefericire România este scoasă în evidență prin negativ când sunt unele neînțelegeri, când sunt unele probleme. De câte ori este menționată România în buletinele de știri spre exemplu, de obicei nu este menționată pentru ceva pozitiv, cele mai frecvente știri sunt că au fost prinși niște români furând. Din punct de vedere cultural este prea puțin promovată. Să nu uităm faptul că la Geneva sunt totuși trei parohii românești și existența acestor trei parohii dovedește că există mulți români la Geneva și în împrejurimi, dar din nefericire există unele mici neînțelegeri, există încă reticențe față de țară, de Biserica ș.a.m.d.. Încă nu ne-am vindecat !

- Trăiți acolo, la Geneva, de câți ani ?

- De 12 ani și jumătate.

- Părinte profesor, este posibil ca Uniunea Europeană, așa cum este gândită la Berlin și aprobată la Vatican, să ne relativizeze spiritualitatea geografică a nașterii noastre ? Căci dacă da, atunci eu îmi susțin reticența cu sfatul lui **Matei din capitolul 16, versetul 26**: „Căci ce-i va folosi omului dacă va câștiga lumea întreagă dar își va pierde sufletul ?”

- Organizația pentru care lucrez eu și care se numește Conferința Bisericilor Europene coordonează printr-un birou specific și care-și are sediul la Bruxelles, cooperarea bisericilor vis-à-vis de UE sau cooperarea

bisericilor în ceea ce privește dezvoltarea europeană spre a urmări legislația care se dezvoltă ș.a.m.d. sau în ce mod toate aceste măsuri care se iau la Bruxelles sau la Strasbourg pot determina soarta bisericilor și este un lucru extrem de important ! Știți că s-a vorbit foarte mult și încă se vorbește despre acel proiect de Constituție Europeană, care a fost adoptat în unele țări și s-a împotmolit prin faptul că a fost respins în Franța și Olanda. Sunt convins că acest proiect se va relua probabil în alte formule și acest proiect de constituție era ceva pozitiv pentru că se venea pentru prima dată cu o măsură prin care să se asigure participarea cetățenilor nu numai la structurile politice.

- Dar noi ca țară vom pierde ceva ?

- Eu nu mă ocup direct de acest aspect, eu mă ocup de probleme teologice. Personal nu sunt deloc pesimist, în sensul că sunt încredințat că și celelalte membre state ale U.E., chiar și statele fondatoare Germania, Franța, Italia, Anglia, apoi să nu mai vorbim despre statele scandinave, vor lupta să-și păstreze statutul pentru că U.E. nu este încă și nu va fi o uniune federativă, este numai o convenție prin care statele membre pe de o parte au anumite obligații față de uniune. Un exemplu probabil ar fi cel cu privire la viața religioasă: prin tratatul de la Amsterdam din 1997, U.E. și-a dat seama că nu este în măsură și nu poate lua hotărâri care să fie unice cu privire la relațiile dintre cultele religioase – folosesc acest termen ca să nu includ numai bisericile ci tot felul de

românești, de tot felul de conflicte, unele mai urâte decât altele, s-au mai domolit adversitățile?

- Aveți perfectă dreptate. În anii comunismului și o perioadă după aceea situația era foarte dură. Au fost parohii care s-au sfâșiat între ele pur și simplu ! După aceea lumea a rămas cu tot felul de suspiciuni și mă rog lui Dumnezeu să scăpăm odată de ele ! Personal când am fost prima dată în Germania, m-am întâlnit cu un român, de fapt era maghiar, dar de la București și m-a văzut un altul și acest altul m-a tras deoparte și mi-a spus foarte înfricoșat „să nu umbli cu acela că nu știi ce”...

- „Că nu știi ce”, ce înseamnă ?

- Că acela ar putea fi, că acela a fost, că acela este...

- N-a dispărut bănuiala încă !

- Nu, n-a dispărut, în special printre generațiile mai în vârstă.

- În lumea catolică n-ați întâlnit-o cu atâta duritate ?

- Este o experiență personală și s-ar putea să fie subiectiv, dar la unguri nu există așa ceva, fie ei catolici sau protestanți.

- În contestul cultural european și nu numai, ortodoxia este o credință compatibilă ?

- Ortodoxia este o credință compatibilă cu orice context cultural și asta se vede prin faptul că românii se duc și se integrează în alte țări, continente ș.a.m.d. Am fost noi învățați să ținem ortodoxia strâns legată numai de anumite expresii culturale, ceea ce este complet greșit. Adevărata credință ortodoxă nu se exprimă – și afirm asta cu toată responsabilitatea – numai în limba greacă sau numai în limba rusă, chiar dacă aceste culturi au fost atât de adânc altoite pe cultura ortodoxă încât au devenit aproape una dar ceea ce numim noi spirit ortodox este spirit universal !

- După disprația cortinei de fier” a apărut cumva o altă cortină, una confesională ?

- După căderea cortinei de fier a apărut o cortină de argint și în franceză argint înseamnă bani. Dumneavoastră ați spus însă un lucru foarte important, care este deseori repetat și subliniat de frații noștri.

- Există ?

- Dumneavoastră aveți dreptate să puneți problema așa cum ați pus-o, dar cortina aceea despre care vorbeți poate că există pe unele porțiuni, dar mie nu mi se pare periculoasă. Și ni se datorează în bună parte nouă. Trebuie să existe o deschidere, dar aceasta nu înseamnă a ceda sau a renunța ! Eu sunt foarte atent și uneori chiar radical cu problemele de negocieri legate de credință. Noi dacă vrem să expunem credința noastră ortodoxă suntem în dezavantaj ! Și știți de ce ? Pentru că este foarte greu să-ți expui crezul într-o altă limbă, în germană de exemplu. Adică, trebuie să stăpânești foarte bine limba respectivă. Sau să folosești expresii care sunt încărcate de conotații; neamțul te ascultă foarte respectuos, dar în mintea lui el face alte conexiuni și iese o altă sinteză. De exemplu l-am condus odată pe prof. **Stăniloae** la Köln unde a ținut o celebră conferință și vorbea despre spiritualitatea românească și despre călugări, ori ceea ce spunea în germană putea foarte ușor să fie răstălmăcit și chiar într-un sens negativ la ei.

- Ce problemă ar trebui să-și pună Statul Român în actuala rătăcire internă ?

- Problema pe care Statul Român ar trebui să și-o pună la modul foarte serios este această plecare masivă a oamenilor valoroși din țară ! Aici trebuie luate măsuri. Adică îi poți ajuta pe oameni să plece, dar să faci în așa fel să se poată întoarce. Ori conducerea acestei țări face exact invers.

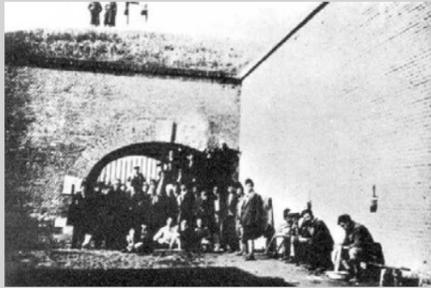

comunități religioase, inclusiv indaică, musulmană, budistă ș.a.m.d., deci relațiile dintre stat și comunitățile religioase. Acest raport este foarte diferit de la o țară la alta, între Franța, Germania și Anglia, să luăm spre exemplu aceste trei țări, diferențele sunt foarte mari, sunt diferențe ireconciliabile. Franța a împlinit anul trecut 100 de ani de la principiul laicității, adică separarea radicală între stat și biserică, deși Franța vine acum în viteză și încearcă formule, de exemplu cu musulmanii. În Germania nu există această separare radicală și mai puțin în Anglia unde șeful bisericii este și șeful statului, teoretic regina este încă șeful bisericii. Toate aceste lucruri arată că în cadrul U.E. nu poate fi vorba despre un stat federativ cum sunt Statele Unite ale Americii. Germania este un stat federativ în care landurile au guvern propriu, în Elveția canteonele au guvern propriu. Răspunsul la întrebarea dumneavoastră după aceste explicații este că nu ne putem teme că ne vom pierde ! Depinde de noi ! Dacă românii și-ar pierde limba, dacă românii ar începe să cultive o civilizație de tip „Coca-Cola”, atunci de aici vine pericolul ! Chiar cred că U.E. printr-o formă sau alta va promova specificul fiecăruia.

- Până nu demult, Sfânta noastră Biserică își vedea măcinată parohiile sale din afara hotarelor

TRĂDĂTORII AI ROMÂNIEI

În 1927, evada de la Jilava și trecea clandestin frontiera, un notoriu trădător de țară, evreul Bernard Rosenthal, alias Bizon Rozescu. Și-a început cariera ca escroc, a făcut în două rânduri pușcărie și între 1912-1914 s-a aflat în slujba serviciului austro-ungar de spionaj. A devenit unul dintre agenții de bază ai colonelului Randa. Simultan lucra și pentru spionajul rus. Evreul trădător de țară, în 1916 a trecut fățiș de partea ocupantului și a înregistrat succese prin culegerea de informații. Hans Furch va declara mai târziu: „Eu sunt german de origine, iar în 1916 - 1918 am fost militar activ, deci inamic al României, și în această calitate nici nu-mi trecea prin gând să fac atâta rău țării românești; au fost mulți, foarte mulți care au lucrat contra intereselor României... Ei erau adevărații trădători... Bizon Rozescu este unul dintre cei mai aprigi trădători contra intereselor țării sale în care trăise și mâncase o pâine albă. A fost un ajutor neprețuit pentru Siguranța germană; avea și avantaje materiale”. Max Ruganer spunea despre evreul vânzător de patrie că: „Eu îl priveam... ca pe un trădător de neam și de țară. Menționez că Rozescu era mâna dreaptă a lui Pinkoffs, iar în 1918, când șeful a plecat, a plecat și trădătorul în același tren”.

După un sejur la Brașov, unde împreună cu alți trădători, Ionel Olănescu, Jean Mozeanu, Ana Cuțarida-Ionescu, a făcut spionaj contra României, Bizon a ajuns la Budapesta și a intrat în organizația de spionaj a lui Palo, care acționa contra țării noastre. Are colaborator un alt trădător, Romulus Popescu. De la Budapesta, Bizon pleacă la Viena. De aici, în 1920, îi va scrie maiorului Țăranu, șeful Secției informații din Marele stat major român, că ar fi dispus să-și ofere serviciile. În 1926, Bizon se reîntoarce la București, dar oricât de versat a fost, nu și-a dat seama că se afla în colimatorul Siguranței. Va fi arestat și în 1927 condamnat la 8 ani muncă silnică pentru crimă de înaltă trădare. După evadare va fi semnalat în Franța și în 1949 trăia în libertate în Germania.

Perioada 1929-1933 a fost a marii crize economice și a unor multiple frământări interne. În 1929, la începutul lui aprilie, a avut loc la Timișoara congresul Sindicatelor unitare. Chivu Stoica, în „Eroicele lupte ale muncitorilor ceferiști și petroliști din 1933” afirmă că: „Siguranța burghezo-moșierească a fost însă înștiințată despre pregătirea și desfășurarea acestui congres de către agentul său V. Luca, de la care a primit informații zilnice și lista completă a tuturor comuniștilor participanți la congres. Trădătorul V. Luca, executând mârșava misiune care-i fusese încredințată, a determinat luarea unor măsuri care să prilejuiască încercuirea militară a căminului muncitoresc în care se ținea congresul Vasile Luca mai e acuzat, tot ca trădător și agent al Siguranței, și de înăbușirea acțiunii muncitorești din 1929 de la Lupeni. „Pentru a calomnia lupta eroică a minerilor de la Lupeni și a pune în umbră aprecierea făcută de organele de conducere ale Internaționalei Comuniste și Internaționalei sindicale roșii, precum și pentru a-si ascunde josnica trădare, agentul de Siguranță V. Luca a susținut că această luptă ar fi fost o provocare a Siguranței. Un raport S.S.I. preciza că la organizarea grevei de la Lupeni, „legionarii au avut o largă participare, dar care n-ar fi putut avea loc fără concursul dat de elementele comuniste”.

Mircea BĂLAN

Agenți români în Cancelaria Federală

Pacepa

Printre „performanțele de vârf” ale serviciului român de informații la Viena s-ar fi numărat și o penetrare la „cel mai înalt nivel”, deci chiar în Cancelaria Federală, Președinția Austriei. Informațiile în legătură cu acest caz sunt contradictorii: ele sunt conținute în rapoartele DIE, și-au făcut loc în presa austriacă, dar au fost dezmințite de autorități care, în alte cazuri, au recunoscut existența unor agenți în slujba spionajului român.

În volumul său Orizonturi roșii, generalul Ion Mihai Pacepa afirmă că, în perioada, în care Bruno Kreisky a îndeplinit funcția de cancelar federal, în preajma sa acționau trei agenți români, între documentele DIE care au devenit cunoscute în urma defectării cifrului Ambasadei României din Viena în 1980 (caz de care va fi vorba într-un capitol următor) era unul referitor la recrutarea unui funcționar al Poliției de stat, Franz Ehrenreich, însărcinat cu securitatea personală a președintelui federal Bruno Kreisky, într-un interviu acordat ziarului „Standard” în 1990, fostul cancelar federal afirmă, în legătură cu această aserțiune, că „Cu ani în urmă, nimeni nu a luat asta în serios și nimeni nu o ia în serios nici astăzi”. „O istorie îngrozitor de comică”, adaugă Kreisky.

Conform relatărilor lui Pacepa, doi consilieri ministeriali de la Cancelaria federală a Austriei ar fi furnizat „contra unui onorar, secrete de serviciu”

Bucureștiului. Unul dintre agenți, purtând numele de acoperire „Orlando”, ar fi fost plasat chiar la cabinetul președintelui federal.

Și în preajma ministrului de Finanțe, dr. Hannes Androsch, s-ar fi aflat un agent, „Daniel”.

În aceeași perioadă, după propriile raportări, rezidența din Viena ar fi înregistrat alte asemenea succese. Astfel, s-a reușit încadrarea în agentura sa a lui „Sigfried”, locotenent colonel în poliția austriacă, și a lui „Albu”, director în Cancelaria federală austriacă. S-au stabilit legături cu un alt colonel din poliția austriacă și cu un consilier din Ministerul Federal al Afacerilor Externe. Mihai Pelin notează: „...rămâne de știut dacă erau cu adevărat agenți sau doar raportați ca atare la București”.

În tot cazul, după evenimentele din 1989, deputatul Hochtl din partea Partidului Popular, referindu-se la relatările existente în volumul lui I.M. Pacepa, a adresat o interpelare ministrului de Externe Loschnak cu privire la existența în cabinetul personal al cancelarului federal Kreisky a unor agenți ai Securității.

I.C.

OMUL CARE A ZGUDUIT NATO

Remarcat încă din UTC, supravegheat discret pe parcursul studiilor superioare, Caraman a fost contactat și apoi angajat de Securitate. Nu ezitase, căci se simțea de multă vreme mobilizat. Și nu avea să-și dezamăgească șefii. La 24 de ani avea deja un bagaj solid de cunoștințe, era competent în relații internaționale, știa istorie și limbi străine. I s-a propus să-și continue studiile într-un domeniu mai arid pentru a deveni ofițer activ. Caraman avea să fie repede promovat locotenent-colonel.

« Un om care se preocupă mai mult de probleme intelectuale decât de oameni, care înclină mai mult spre observație și reflecție decât spre acțiune va deveni mai degrabă un analist bun, decât un bun ofițer operativ, spunea Allen Dulles. În aceste condiții, nu e de mirare că multe posturi de analiști la CIA sînt ocupate de universitari. Ofițerii noștri operativi au la bază varii profesii. Pentru ei nu există propriu-zis norme, modele. Esențialul este să fie atenți, curioși, energici și foarte buni psihologi. »

Afirmația este valabilă și pentru cadeții din KGB sau de la orice alt serviciu de informații din Est, deci și pentru cei de la Securitate. Mihai Caraman avea calitățile necesare unui bun analist. Dar talentul lui de psiholog i-a decis pe superiorii lui să facă din el un agent. În 1957, după ce și-a terminat școala și și-a luat gradele, Caraman a făcut un stagiul de specializare în contraspionaj. Un an mai târziu era socotit apt de lucru: putea de acum acționa oriunde în lume. S-a hotărât să fie expedit în Franța.

Francezii și românii au de multă vreme certe afinități. Au existat schimburi culturale și artistice, contracte industriale, chiar un ajutor militar din partea francezilor pentru români: generalul Henri Mathias Berthelot a luat parte activă la conducerea primelor operațiuni militare în primul război mondial; detașat în România în 1917 ca șef de misiune, a reorganizat armata de la trupă și pînă la înaltul comandament înainte de-a reveni să lupte pe frontul de la Vesle, în 1918.

Mai aproape de noi, înainte de-al doilea război mondial, în echipele de ingineri și tehnicieni ale instalațiilor petroliere românești se aflau mulți francezi. În septembrie 1939, industriașul francez Leon Wenger, colonel «acoperit», a primit misiunea de a sabota extracția de petrol care interesa cel de-al Treilea Reich (producția se ridica atunci la 6000000 de tone pe an).

La Paris agentul Mihai Caraman se afla într-un teritoriu familiar, aproape prietenos, în ciuda ideologiei promovate de regim. Securitatea i-a încredințat postul de șef de antenă datorită bunei sale stăpîniri a limbii franceze, culturii lui de sursă franceză, familiarizării cu tradițiile și obiceiurile țării.

În decembrie 1958, cînd a descins în capitala Franței, Mihai Caraman tocmai împlinise 30 de ani. Soția lui, Maria, o frumusețe brună, mai tînără cu nouă ani decât el, îl însoțea. La Paris va locui mai întîi pe strada Expoziției, la numărul 7, într-un imobil vecin cu Ambasada, apoi în strada Bremonter la numărul 17 și, în fine, pe bulevardul Malesherbes la numărul 169. În zece ani și jumătate de serviciu va schimba trei mașini: un DS gri, un ID 19 alb și un Triumph 2000 albastru închis, toate purtînd numărul 334 96 CD, fiindcă ambasadere își păstrează numerele care le sînt atribuite. În umbra lui Constantin Nicuță, ambasadorul Republicii Populare Române în 1958, Caraman va deține ridul acoperitor de secretar unu, însărcinat cu probleme economice. Sub aparenta conducere a lui Victor Dumitriu și Constantin Flitan, care i-au urmat lui Constantin Nicuță, va deveni prim consilier. Aceasta este fațada. La adăpostul ei onorabil își va da întreaga măsură.

G-ral C.A.

NOSTALGII

ULIȚA COPILĂRIEI MELE ...

(urmare din nr. trecut)

Doamne ce fericit aş fi să mai revăd odată ulița copilăriei mele așa cum am cunoscut-o la începutul vieții mele. Casa cu cerdac și grădina cu crini au dispărut odată cu trecerea în veșnicie a bunicilor mei și nimeni nu mă mai așteaptă cu drag în poartă, pe ulița copilăriei mele voi trece ca un străin și ca cineva uitat, dar voi privi la locul casei cu cerdac și la nucul cel bătrîn ca la cele mai alese comori, apoi voi merge să mă închin în biserica cu tronuri regești în care am fost botezat și poate ca atunci Atotputernicul mă va ierta că v-am părăsit iubiți săteni lasându-vă cu grijile și cu durerile voastre.

Acum ne aflăm în vremea Leviticului când jertfele noastre către Dumnezeu pe care l-am părăsit ne vor elibera din robia propriilor noastre răutăți, când neamul acesta va sfărâma idolii robiei ateiste, când cei drepti vor lua locul celor nedrepti, când credința în Dumnezeu va lua din nou locul necredinței. Acum a sosit vremea ca oda bucuriei să ia locul cântecului de jale și precum Moise a înălțat în pustie Șarpele de Aramă să înălțăm și noi în sufletele noastre pustite de credință Crucea lui Hristos, simbolul mîntuirii universale, și poate că atunci pe ulița copilăriei noastre vor reapare, din nou zilele de vis și nopțile cu stele iar noi ne vom putea întoarce liniștiți în pământul din care am fost plămădiți ducând cu noi doar tristețile vieții și lăsând urmașilor bucuriile ei.

Preot Ioan BRÎNZEI

Se anunță vremuri grele pentru pensionari

La ora actuală în România sunt foarte mulți pensionari care-și duc amarul zilelor cu greu. Au muncit o viață ca să aibă o bătrânețe linistită, lipsită de nevoi, dar se pare că lucrurile nu stau chiar așa... Acest lucru se întâmplă din cauza nivelului de trai scăzut în țara noastră și din cauza unor oameni incapabili care ne conduc.

Mai nou, cozile interminabile de la farmacii reprezintă picătura care a umplut paharul: mii de pensionari majoritatea cardiaci, diabetici sau cu alte afecțiuni grave sunt obligați să stea la cozile respective pentru a-și obține medicamentele vitale. E singura modalitate de a-și prelungi cu puțin zilele.

Dar nu e numai asta, pentru că nici un râu nu vine singur. Nu puține sunt cazurile în care pensionarii nu-și pot plăti întreținerea locuințelor, fiind nevoiți să se lipsească de un trai decent, fără lumină, fără căldură, fără apă nu sună tocmai a fi o viață decentă. De parcă n-ar fi de ajuns se poate întâmpla ca un om al justiției să dea o sentință nu tocmai în favoarea pensionarului în cazul neplății: la o vârstă respectabilă poți să faci și pușcărie. De ce? Pentru că alții nu știu ce înseamnă să duci grija zilei de maine, nu știu ce înseamnă să nu ai bani.

Dacă nu-ți pot plăti datoriile, ce putem să mai spunem despre procurarea hranei? Probabil pentru un pensionar termenul hrana a căpătat sensul de "lux" din moment ce prețurile iau un avânt considerabil.

Se anunță vremuri din ce în ce mai grele, iar rezolvarea acestor situații tinde să se amâne. Sistemul de recalculare a pensiilor nu face decât să amăgească ochii pensionarilor cu câteva sute de mii. Asta nu e o rezolvare!

Pe zi ce trece situația e tot mai nefavorabilă, totul merge din râu în mai râu, și atunci noi ne întrebăm: cine e de fapt responsabil pentru toate acestea?

Dana PETRUȚ

Studentă anul I la Facultatea de Jurnalistică din Timișoara

Ipoteze și ipotenuze

Rolul monedei și al zăcămintelor de metale prețioase

Știți că Asia Mică (Turcia de azi) a fost teritoriu tragic ca întreaga zonă balcanică (de aceea marea Egee era numită Mare Thracicum – înconjurată de traci). În acest teritoriu din antichitate s-au dezvoltat civilizații importante pe lângă orașele: Gordia (nodul gordian), Troia (atacată de greci de nouă ori până au cucerit-o; la a șaptea încercare a plecat din Troia prințul Aeneas ce a înființat în anul 753 î.e.n. Roma, unind lângă orașul Alba Longa, șase triburi trace).

Tot în Asia Mică a apărut și prima monedă în formă de lamă de cuțit din „electrum” (minereu natural de aur și argint) ce a fost transformat de indieni în monede rotunde găurite ca să le poarte la gât. Bogăția în aur a Traciei încă de pe vremea lui Filip al II-lea a sucit mințile vecinilor (greci, romani și alte neamuri). Se știe că după ocuparea Tribalilor, Filip al II-lea avea vistieria plină și un sistem nou de a strânge dările, încât a putut asigura ulterior finanțarea campaniilor lui A. Macedon. Armata macedoneană a avut resurse să se doteze (falanga acesteia fiind vestită), iar conducătorii aveau aproape pe cei mai deștepți savanți în frunte cu Aristotel. Așa se explică faptul că Macedon a mai înființat o bibliotecă la Alexandria cu 900.000 manuscrise și a obținut titlul de faraon de la preoții egipteni, pe care i-a răsplătit cu resurse financiare sporite cu 20%. Chiar dacă grecii și alte țări au făcut totul să nu se afle de dezvoltarea Traciei (Cezar a aprins de două ori biblioteca din

Alexandria și a prădat pe cea din Pergam), totuși strămoșii noștri au scris pe foițe de aur ce s-au găsit la construirea temeliei din Sinaia a Castelului Peleş.

Cei drept că foițele de aur sunt la Curțile regale din Europa, dar ne-au lăsat și nouă 35 de copii din tablă.

Când au ocupat Dacia, frații din Peninsula Italică au sărbătorit sute de zile cantitățile mari de aur și argint prădate, ce au îndulcit setea de înavuțire a protipendadei de la Roma. Până și azi, deși ne-au prădat toate imperiile de la romani la turci, de la austrieci și nemți la ruși, totuși încă mai avem cel mai mare zăcămant de aur din Europa și nu s-ar cuveni (nu am avea dreptul), să-l dăm nimănui, așa cum am dat pe nimic Petromul, B.C.R.-ul și Gazele. Ar fi bine să mai păstrăm și pentru poporul acesta necăjit asta, care nu beneficiază nici de păduri (cele mai mari foste din Europa), nici de sol (cel mai fertil), nici de ape (ci doar de inundații), nici de conducători devotați, nici de presă realistă și patriotică, nici de o istorie adevărată... etc... ci doar de minciuni și promisiuni deșarte. Bruma de avere a românului după 1989, i-a fost șterpelită din buzunare prin inflație, patrimoniul a fost trecut peste granițe în cea mai mare parte, iar tineretul deștept a fost atras să muncească pentru cei bogați din Vest. Vai de viitorul neamului nostru dacă vom continua așa: ca slugi la noi acasă ori la muncile de jos în Europa.

Ștefan TARJOC

A fost...

A fost o lunecare de vorbe nerostite,
Trecute în uitare de sufletul stingher,
A fost o aiurare.
De inimi
Obosite,
Speranță fără viață,
În lumea
Fără cer.

A fost ce vrei, și nu se poate,
Decât în doi, când amândoi sunt ei,
Suntem făcuți,
Nu pentru-această lume,
În care
Nu există,
Nici îngeri.
Și nici zei.

A fost...
Dar e frumos c-ar mai putea să fie,
Altfel decât ne așteptam.
Un vis fără sfârșit,
O poezie.
Ca o poveste veche.
Pe care
O iubeam...

Victor ENACHE

NOAPTEA VESEL, ZIUA ...

©întâmplare cu Ogășanu în scenă: în „Omul din La Mancha” regizat de ineputabilul Ion Cojar, actorii cântă „pe viu” având doar negativele pe disc. Actorii sunt ajutați de așa-numitele lavalieri, minimicro-foane atașate fiecărui interpret. Ei, și ca să n-o mai lungesc, EXACT la premieră, lavaliera mea (cum altfel?) s-a blocat, s-a scurtcircuitat, s-a întrerupt, s-a... naiba s-o ia! Și iată-l pe nenea Eugen al dumneavoastră cântând pe viu mai ceva ca Pavarotti, adică încercând să acopere cu vocea neamplificată difuzoarele care trimiteau în valuri efluvii orchestrale către spectatori. Uf, nu vă doresc să treceți prin așa ceva... Hai să mă laud și eu un pic - că alții tot n-au făcut-o și n-o vor face niciodată! Am luat aplauze... La „lavalieră deschisă”...

Eugen CRISTEA

Mi-e sufletul...

Mi-e sufletul azi tot mai greu,
Căci doar Magnificul Lorenzo
Cu-al său palat ca un muzeu
Mă ține-n umbra ta, Florențol!

Mi-e sufletul un mesager
Al unui „Sfânt...” cu glas fierbinte
Mi-e chipul aspru ca de ger
Cu lacrimi calde din morminte...

Mi-e sufletul neîtinat
Cu magii de la Răsărit
Când chipul lor s-a închinat
La Fiul-lumii Prea Mărit...

Doar visul meu miraculos
Fără Florența-i fabulos...

Aurel JICMAN, 09.08.2006

„Sfântul Jeronim” – Roma,
Pinacoteca Vaticană, 1418-1482
„Inchinarea magilor” – Florența,
Ulfizi, 1481
„Cei ce se fâlesc cu meritele altora
nu vor să le recunoască pe ale mele...”
Leonardo da Vinci

Frăția secretă a comuniștilor cu Antonescu

Relativizarea holocaustului, întreprinsă de ION ILIESCU, include ideea că acesta a fost aplicat și altor popoare, precum și comuniștilor. „În România din perioada nazistă evreii și comuniștii erau tratați la fel. Tatăl meu a fost militant comunist și a fost trimis în lagăr. A murit la 44 de ani, la mai puțin de un an după ce s-a întors”. Ideea că în România sub regimul ANTONESCU ar fi existat și un holocaust împotriva comuniștilor și că tatăl său - ALEXANDRU ILIESCU - i-a fost victimă constituie o mare noutate, o răstălmăcire, o „re scriere” a istoriei de către președintele ION ILIESCU. A existat un holocaust împotriva comuniștilor în România sub regimul ANTONESCU?

Convenții secrete de colaborare

Deși istoria PCR include numeroase „pete albe” - sau fapte asupra cărora se păstrează tăcere în mod intenționat - colaborarea comuniștilor cu regimul ANTONESCU s-a materializat prin două convenții secrete încheiate în 1941. Colaborarea aceasta, subliniem, a fost posibilă datorită efectelor pactului MOLOTOV-RIBBENTROP, care a funcționat între 1939 și 1941. Prima convenție de colaborare între comuniști și regimul ANTONESCU s-a încheiat pe 11 ianuarie 1941 prin mijlocirea Serviciului Secret de Informații - SSI - reprezentat de comisarul PETROVICI și de CONSTANTIN DAVID (evreu de origine, n.n.), care reprezenta Partidul Comunist din România (PCdR). Prin această convenție, Partidul Comunist se angaja să participe la evenimentele din 20-23 ianuarie 1941 prin acțiuni anarhice în

cartierele evreiești alături de polițiști, derbedei și hoți. Comuniștii și-au respectat angajamentele, aducând astfel o importantă contribuție la consolidarea regimului ANTONESCU cu această ocazie. Participarea comuniștilor la devastarea cartierelor evreiești din 20-23 ianuarie 1941 este însă și astăzi un „tabu” pentru istoria P.C.R. și nu înțelegem de ce. A doua convenție între comuniști și regimul ANTONESCU s-a încheiat în iulie 1941, după atentatul contra trenului „Patria”, și a fost semnată de EUGEN CRISTESCU, directorul SSI, și ȘTEFAN FORIȘ, secretarul Partidului Comunist din România (PCdR) din acel timp. Prin această convenție, comuniștii se angajau de a se abține de la acte de sabotaj în industria de armament și transportul feroviar pe perioada războiului. SSI-ul, la rândul său, se angaja să nu trimită pe front nici un comunist, care astfel ar fi ajuns să lupte contra lui STALIN și a URSS. În al doilea rând, de a nu-i preda pe comuniști lui ADOLF EICHMAN pentru a-i duce în lagărele germane. Iar în al treilea rând, de a nu se opune „infiltrării” către București a comuniștilor din țară. În 1944, când a avut dovada colaborării lui FORIȘ cu regimul ANTONESCU, STALIN a ordonat o „epurare” masivă a comuniștilor din România, în primul rând a lui ȘTEFAN FORIȘ și a colaboratorilor săi. Dar și utilizarea pe mai departe a directorului SSI, EUGEN CRISTESCU. Asta pentru a nu mai vorbi de colaborarea mai veche din 1938 a comuniștilor cu „Frontul Renașterii Naționale”, organizație carlistă.

Tatăl lui ION ILIESCU milita în cadrul „Komintern” pentru dezmembrarea României și reîntoarcerea Basarabiei la URSS.

După patru ani petrecuți în URSS (1931-1935), când a participat la Congresul al V-lea al PCdR de la Gorikovo, tatăl lui ION ILIESCU a fost „infiltrat” de sovietici în România, unde a militat pentru reîntoarcerea Basarabiei la URSS. A făcut parte din „grupul FORIȘ”, așa că este logic să tragem concluzia că a făcut politica acestui grup în anii războiului. ION ILIESCU avea pe atunci (născut în 1930) între 11 și 14 ani. Chiar el recunoștea într-un interviu mai vechi că nu prea știa ce făcea tatăl său în acest timp. ALEXANDRU ILIESCU a fost de mai multe ori în diverse „lagăre”, în care venea și din care pleca cu „intermitențe”. În recomandarea J0975 din 22 iulie J955 a CC al PMR, prin care ION ILIESCU era „propulsat” pentru „Uniunea Internațională a Studenților”, cu sediul la Praga, se menționa: „După 23 august 1944 (Ion Iliescu, n.n.) s-a înscris în UTC și a activat în cadrul organizației UTC a elevilor. A participat la diferite acțiuni ale partidului (la 15-16 ani, n.n.). După autodizolvarea UTC a continuat să activeze în organizația tineretului progresist și a UTM”. Deci încă din adolescență ION ILIESCU a devenit un „propagandist”. Astfel încât cunoașterea adevăratei istorii a PCR-ului i-a rămas un capitol interzis. La 73 de ani însă, din motive de „populism” politic, ILIESCU „rescrie” istoria recentă cu o mare seninătate. Pe baza celor două convenții ale PCdR cu regimul ANTONESCU se poate spune oare că în România a fost un holocaust împotriva comuniștilor, așa cum o afirmă ION ILIESCU?

Vladimir ALEXE

SIMILITUDINI ÎNTRE ISTORIA ROMÂNILOR ȘI A EVREILOR

Articolul de față are la bază lecțiile predate de Dr. Alfred Hărlăoanu la Cursurile de Talmud-Tora organizate de Federația Comunităților Evreiești din România, inclusiv în perioadele când acesta a ocupat funcția de Președinte al Comunității Evreilor din București.

„Așezarea la răscruce între continente și flankarea de mari puteri imperiale (egipteană, asiriană, babiloniană și, respectiv, otomană, austriacă, rusă) au făcut ca factorul geografic să fie hotărâtor pentru desfășurarea proceselor istorice atât pentru Israel, cât și pentru România.

În diferite momente ale istoriei lor mult milenare cele două popoare, evreu și român, s-au găsit apropiate de aceeași soartă, având de înfruntat aceleași pericole. Primul dintre acestea le-au trăit la începutul erei noastre, când evreii, și dacii s-au luptat eroid cu cel mai mare și cel mai puternic imperiu din antichitate - Imperiul Roman. Al doilea mare pericol care a pus la grea încercare cele două popoare a fost mult mai recent, la mijlocul secolului nostru. Mulți compatrioți care au trăit acele vremuri de restriște pot depune mărturie în fața judecății istorice de cele petrecute atunci când hitlerismul amenința România cu dispariția, iar pe evrei cu exterminarea.

Există în rezistența eroică a evreilor împotriva romanilor în timpul ultimului război al ludeei, în puterea lor de sacrificiu o asemănare izbitor

cu ceea ce avea să se întâmple circa 30 de ani mai târziu pe meleagurile Carpaților noștri, în lupta dacilor conduși de marele rege Decebal împotriva aceluiași agresor roman.

Nicolae Cajal (1919-2004)
Președinte al Federației
Comunităților Evreiești
din România din anul 1994

Când, în anul 73, în cetatea Masada din Neghev, luptătorii iudei au rămas fără posibilitatea de apărare după trei ani de lupte crâncene, hotărâți să nu se predea romanilor, ei și-au ucis nevestele și copiii, omorându-se apoi unii pe alții.

În anul 106, la sfârșitul ultimului război cu romanii, Dacia era teatrul unor tragedii asemănătoare. După o rezistență

eroică, Decebal, viteazul rege al dacilor, împreună cu căpeteniile și ostașii din jurul său au preferat să-și pună capăt zilelor decât să se predea vii, în mâinile romanilor. Gestul renunțării la viață după o rezistență crâncenă, căreia izvoarele antice îi relevă măreția și demnitatea, l-au făcut pe istoricul Xenopol să scrie: „Dacii arătasera că știu să moară și dacă este ceva înălțător în acest popor este lupta sa până în ultimul moment, păstrarea armelor în mâini cât mai aveau o umbră de speranță într-un rezultat fericit, dar cel puțin puțin de a le vedea roșind de sângele dușmanilor”. Similitudinea dintre gesturile apărătorilor evrei ai Masadei și cele ale luptătorilor daci de pe piscurile înverzite ale Carpaților are la bază concepțiile asemănătoare despre viață și moarte ale celor două popoare, fapt consemnat de istoricii antici.

Cristian NEGUREANU

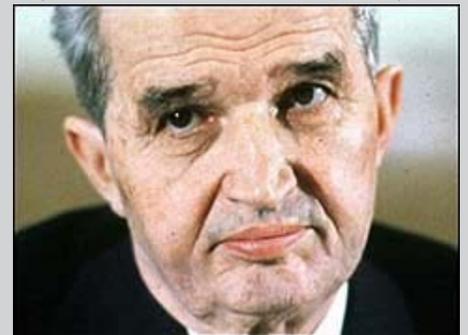
Întrebări despre un destin

Sunt întrebări despre îndelungata cariera politică a lui Nicolae Ceaușescu. Cum a fost posibil ca băiețanul plecat la 11 ani din satul natal la București să ajungă la cârma destinului statului? Cum a intrat el în mișcarea, pe atunci minusculă, a comuniștilor, instrumentată de la Moscova și care ținea programatic dezmembrarea României Mari? Cine l-a recrutat în această agenție plătită din străinătate? De ce a răspuns el pozitiv „recrutării”, din cauza banilor, a importanței pe care i-o acordau oamenii îndrăzneți - nu-i așa! - pentru că se opuneau statului și forțelor lui de represiune? De ce a ales, în acei furtunoși ani '30 ai perioadei de aur a României, stânga comunistă în locul dreptei legionare către care aflau atâți dezmorșteniți ai soartei care părăseau satele românești? Care au fost calitățile ce i-a permis acestui om cu instrucție precară să poată străbate toate eșaloanele puterii comuniste? Cum a putut ei să depășească adversarii politici redutabili nu doar sub aspectul pregătirii ideologice, bineînțeles marxistă, dar mai ales al „meritelor” în mișcarea comunistă? Au fost suficiente propria înzestrare nativă și un indiscutabil instinct carierist ori în „spatele” ascensiunii lui s-a aflat o veritabilă orientare politică în sânul partidului comunist? I-a pregătit oare aceasta cariera pas cu pas?

O altă „casetă” de întrebări privește modul în care Nicolae Ceaușescu, odată ajuns în „vârful” puterii comuniste, a reușit să se mențină atât de multă vreme. Cum a reușit să se debaraseze de dușmani - competitori abili și necruțători precum Alexandru Drăghici sau Gheorghe Apostol? În ce măsură i-a folosit pe apropiații predecesorului - Gheorghe Gheorghiu-Dej - în atingerea propriilor scopuri? Ori, cel puțin în raza inițială a exercitării puterii, aceștia l-au folosit pe Nicolae Ceaușescu pentru a imprima o anumită linie politică partidului comunist și țării? Și, la urma urmei, cine au fost I. Gh. Maurer, Emil Bodnăraș, Chivu Stoica, Alexandru Bărlădeanu și alți „baroni” ai lui Dej, care în primii ani l-au flankat și sprijinit indiscutabil pe Nicolae Ceaușescu? Cât adevăr este în afirmația ca Bodnăraș, de pildă, a fost agent al serviciului secret român plantat încă din 1931 în „inima” serviciilor secrete sovietice? Spune ori nu adevărul Maurer atunci când afirma, după decembrie 1989, că atât el, cât și Dej aveau o orientare antistalinistă? Se poate bănuși o „mafie” națională plantată, cu simț al perspectivei, în eșaloanele de comandă ale partidului comunist pentru cazul ocupării României de U.R.S.S. și al declanșării procesului de sovietizare a țării? Este posibil, fie și numai să bănuim acest lucru?

Sau întrebări din același set: De ce Nicolae Ceaușescu a recurs la formula originală a „comunismului dinastic” în România? De ce și-a ales ca principal partener la exercitarea puterii pe propria lui soție? Credea el oare cu adevărat că va putea să-l lase „moștenitor” pe fiul sau Nicu? S-ar fi putut acesta din urmă instala în fruntea statului fără nici o reacție din partea nomenclaturii de partid? Pentru o astfel de eventualitate oare Nicolae Ceaușescu „mobilase” cu membrii numeroasei lui familii principalele funcții de conducere din cele mai importante structuri ale statului? Sau ei erau doar „stâlpii” lui de susținere, nefiind preocupat defel de ceea ce se va întâmpla după el?

Ion PETCU

În toate epocile, conducătorii popoarelor au apelat la practici oculte pentru a-și păstra puterea. De altfel, tradițiile populare i-au imaginat întotdeauna pe puternicii planetei înconjurați de un nimb de invincibilitate, forța, carisma și gloria lor neputând fi atinse, conform opiniei populare, prin mijloace obișnuite.

Atunci când punem în legătură puterea și ocultismul nu ne referim doar la Antichitate și Evul Mediu, perioade îndepărtate și învăluite în umbra necunoscutului și a legendei, ci și la perioada actuală. Pentru că mulți dintre cei care guvernează astăzi destinele țărilor lumii o fac apelând la vraci, vrăjitori, prezicători și astrologi.

Osul magic l-a aparat pe Saddam

Totuși mai putem crede astăzi, în epoca zborurilor spațiale, a computerelor și a realității virtuale, în astfel de lucruri? Se pare că da, de vreme ce informațiile referitoare la utilizarea magiei de către puternicii lumii sunt cât se poate de clare și bine documentate. Nu de mult, reporterii agenției de știri Associated Press reușeau să-l intervieveze pe „vrăjitorul” consultat timp de ani de zile de fostul dictator irakian, Saddam Hussein. Originar din orașul Heet, vraciul, care a refuzat să-și facă publică identitatea, de teamă să nu cadă victimă răzbinării bandelor de fanatici ai fostului regim, a dezvăluit că „măcelarul din Bagdad” era un împătimit al magiei și fie apela la „cititul în nisip” - o străveche metodă de divinație locală, fie la invocarea „djinilor”, spiritele din religia musulmană. Totodată, el se înconjurase de o adevărată „legiune de magi”, proveniți din toate colțurile lumii islamice, din India și Turcia până în Maroc. Potrivit vrăjitorului respectiv, Saddam nu a putut fi capturat decât atunci când unul dintre cei care-l adăposteau i-a furat cele două statuete magice de aur, ce-i asigurau protecția. Mai mult, același personaj susține că dictatorul irakian s-a menținut atâta vreme la putere fiindcă ar fi avut implantat în brațul drept, sub piele, un minuscul os de papagal, descântat, capabil să-i asigure protecție împotriva gloanțelor.

Castro - ateul care crede în zei

Asocierea lui Fidel Castro cu supranaturalul a fost adesea menționată de presa occidentală. Una dintre cele mai bine documentate lucrări, „Jocurile puterii: Castro și Societățile Secrete din Cuba”, îi aparține parapsihologului mexican dr. Rafael Lara. Ideea centrală a acesteia e că liderul cubanez ar fi fost consacrat încă din copilărie unei divinități africane care i-a salvat viața, pe când nu împlinise încă șase ani. Aceasta s-a întâmplat după ce un servitor de culoare din casa familiei Castro i-a spus mamei băiatului că Fidel va muri dacă nu va fi „rayado en palo” (consacrat cultului Palo Mayombe). După ce a îndeplinit ritualurile magice necesare consacării către zeul Ayaguna, vrăjitorul la care copilul a fost dus, privind în palma acestuia, le-a zis părinților săi că Fidel „va deveni un mare conducător și va schimba lumea”. Cât timp s-au ascuns în Munții Sierra Maestra, ducând lupte de guerilă cu armata dictatorului Batista, Fidel și fratele său, Raul, au fost protejați prin mijloace magice cu ajutorul unor talismane făcute din plante de către doctoroaiele locale, numite serra-nas. Nu întâmplător, după venirea la putere, Castro, deși comunist și ateu, a arătat o mare îngăduință față de cultele afro-cubane și chiar ziua aleasă pentru declanșarea Revoluției - 1 ianuarie 1959 - coincide cu o mare sărbătoare a acestor culte. Deși împotriva lui CIA a realizat zeci de tentative de asasinat, Castro a scăpat de fiecare dată nevătămat, fiind singurul lider care a sfidat atâta vreme puternica organizație fără să poată fi eliminat. Or, aceasta se datorează, susțin parapsihologii, protecției magice de care conducătorul de la Havana se bucură.

Spiritele Africii

În anul 1960, în Brazilia a devenit președinte Moab Caldas, un personaj controversat, dar înzestrat cu o carismă formidabilă, care a făcut apel la comunitatea spiritiștilor din această țară sud-americană. Investit în funcție, el a devenit faimos pentru ședințele de invocare a spiritelor, ținute chiar în timpul dezbaterilor parlamentare. Se pare însă că spiritele nu l-au mai ajutat prea mult, fiindcă a fost răsturnat de la putere de către o junta militară. Și numeroși șefi de stat din Africa sunt adepți declarați ai ocultismului. Fostul președinte al Ciadului, de pildă, Tombal-aye, i-a făcut de altfel o demonstrație elocventă scriitorului și filosofului Jacques Bergier (cartea acestuia, „Dimineața magicienilor”, a apărut și în traducere românească), asupra capacităților dobândite prin magie. Președintele fusese, până să ajungă la putere, un raționalist convins. Dar, după ce mai mulți vraci locali îi dăduseră o băutură preparată din plante conținând alcaloizi, opiniile sale se schimbaseră radical. Dobândise puterea de a vedea prin lucruri, și i-a dovedit lui Bergier aceasta, citind scrisoarea aflată într-un plic sigilat. Politicienii camerunezi apelează, pentru a accede la putere, nu doar la sentimentele electoratului, ci mai ales la sprijinul vrăjitorilor numiți ngangas. Fostul rege al Marocului, Hassan al II-lea, a reușit să depisteze un complot ce-i viza tronul grație astrologilor săi. Imediat, toate forțele de ordine ale regatului erau mobilizate pentru a porni pe urmele conjurațiilor. Simplu capriciu de stăpân atotputernic? Nicidecum, fiindcă, o săptămână mai târziu, un scurt comunicat al Palatului Regal anunța că un complot al Opoziției tocmai fusese deșecat. Astrologii regelui avuseseră dreptate...

Djuna - eminența cenușie de la Kremlin

Până și liderii comuniști din Europa, ateii înrăiți, nu trec totuși cu vederea practicile oculte. Fostul președinte bulgar, Todor Jivkov, o consulta în fiecare an pe prezicătoarea Vanga, care l-ar fi avertizat, se pare, și pe Nicolae Ceaușescu asupra sfârșitului cumplit ce-l așteaptă. În urmă cu nu mulți ani, fostul lider de la Kremlin, Boris Elțan, a ordonat crearea, în sânul Gărzii Prezidențiale, a unui serviciu ultra-secret, condus de Alexandr Korjakov. Acest serviciu avea, ca unică misiune, stabilirea și analizarea în permanență a temei astrale a conducătorilor ruși. Magul suprem al acestui centru era un anume Grigori Rogojin, fost general KGB, care stabilea horoscoapele celor mai înalte personalități și studia conjunctura astrală înainte să fie luate marile decizii, atât economice, cât și politice. Dar Rogojin nu a fost singurul mag al Kremlinului. Djuna, o altă membră a „curții astrologice” a lui Boris Elțan, a fost, se pare, și sfătuitoarea de taină a unui predecesor al acestuia, temutul Leonid Brejnev. Se spune că Djuna a decis chiar, spre indignarea chirurgilor americani, ziua în care președintele să fie operat! Dacă informația este adevărată, celebra clarvăzătoare nu s-a înșelat, intervenția chirurgicală fiind un real succes.

Ronald Reagan și frica de horoscop

Despre credința sa în astrologie, fostul actor Ronald Reagan, devenit președinte al Americii, vorbea într-o carte autobiografică, încă din 1965, deci cu mult înainte de a fi ales în funcția supremă. Pe de altă parte, deși oficial data sa de naștere era 6 februarie 1911, se știe că Reagan a refuzat întotdeauna să dezvăluie data exactă când venise pe lume, temându-se că dușmanii vor reuși să-i întocmească horoscopul și astfel îi vor afla punctele slabe în anumite circumstanțe! De altfel este știut că - spre iritarea consilierilor săi politici - președintele nu întreprindea nimic până nu-i cerea sfatul prietenei soției sale, Carol Righter, specialistă în astrologie.

Vrăjitoarea care l-a ajutat pe Churchill să câștige războiul

Vați putea imagina că un lider sceptic și cinic precum Winston Churchill, ar fi putut crede în ocultism? Și totuși, dacă este să judecăm după biografia sa avizați faptul este cât se poate de adevărat. Foarte puțini oameni din anturajul său au știut că premierul era interesat de misticism și de practicile spiritiste el întreținând strânse legături cu o persoană extrem de controversată: ultima femeie care a fost acuzată oficial de vrăjitorie în Marea Britanic, Helene Duncan. Aceasta i-a comunicat permanent lui Churchill date esențiale asupra modului de desfășurare a ostilităților și a acțiunilor pe care să le întreprindă, în timpul celui de-al doilea război mondial și se pare că multe dintre deciziile luate de marele politician i se datorau. Totuși pare explicabil acest atașament față de predicțiile Helenei Duncan din partea unui om care, în tinerețe, făcuse parte din „Marele Ordin Antic al Druizilor” și, probabil, asistase la ședințe de spiritism.

Putere și ocultism

În vechile mituri grecești, superioritatea regelui Oygei asupra inamicilor era asigurată de inelul fermecat care îl putea face invizibil și astfel îi dădea posibilitatea de a depista comploturile și a-și spiona dușmanii; inelul regelui biblic Solomon îi permitea acestuia să înțeleagă graiul păsărilor și să trimită mesaje inaccesibile celorlalți muritori. Faraonii egipteni și puternicii suverani azteci erau înconjurați de vrăjitori și magicieni. Chiar despre stăpânitorii din perioade mai recente, precum Carol al XII-lea al Suediei sau Napoleon Bonaparte s-a zvonit că ar fi beneficiat de ajutoare oculte. În privința lui Napoleon, se știe cu precizie ca ascensiunea lui fulminantă, ca și prăbușirea bruscă i-au fost prezise de o faimoasă clarvăzătoare, domnișoara Le Normand, al cărei salon îl frecventa atunci tânărul ofițer.

SCRISOARE DE LA UN FRATE

«Aici acolo, românii trăim în 328 de sate și aproximativ în 20 de orașe împreună cu populația sârbească. Mișcarea noastră luptă pe două fronturi. Unul este lupta noastră pentru recunoașterea de către autoritățile de stat ca minoritate națională. Al doilea front este să deșteptăm poporul, căci dacă acum 166 de ani cineva a spus că noi suntem valahi, noi trebuie să explicăm ce suntem, adică români, Organizația noastră este o organizație culturală cu statut politic și până acum avem două comitete județene, cam 34 comitete comunale și mai multe comitete locale. În acești 7 ani ne-am adresat de multe ori autorităților de stat, dar numai o singură dată, acum recent, am fost primiți la ministrul în guvernul Serbiei, pentru problemele minorităților, dl. Ivan Sedlac și am reușit să avem un ziar "Vorba noastră" care tratează problemele noastre. În ce privește ajutorul acordat de România trebuie spus că am fost ajutați dar și în continuare cerem acest ajutor. Până acum am reușit să avem 68 de studenți la Timișoara, București, Craiova și credem că și în continuare trebuie să avem cât mai mulți studenți, căci în felul acesta vor contribui la redeșteptarea populației noastre. De aceea se cere asigurarea unui număr cât mai mare de burse pentru studenți, căci acasă nu au unde învăța să scrie și să citească în limba română. La fel s-a cerut încă în anul 1994 să se deschidă un consulat la Bor, pentru că în acea parte sunt mai mulți români. La fel am primit și cărți, hârtie și altele pentru ceea ce suntem recunoscători. Trebuie să se știe că în sudul Dunării trăiesc români și nu așa numiți sau cum li se spune valahi, căci ei așa se simt.

Dimitrie Crăciunovici,
președintele Mișcării Românilor - Valahilor din Serbia

Incredibil, dar...

...Sunt mai bine de optzeci de ani de când, undeva, pe o terasă la malul Mării Negre, două ciudate personaje — un bătrân și un încă tânăr scriitor — se odihneau, iluminați de valuri.

Cu un gest care se vroia (și era) protegitor, bătrânul l-a prins de după umeri pe tânăr, cu pământia-i mână osoasă, rostind :

— „Piesele lui Shakespeare sunt proaste, dar ale dumitale și mai proaste !”

Și neprimind nici un răspuns, a continuat : „Scumpul meu prieten, te rog, nu mai scrie drame !” Iată un episod care ar fi putut provoca „sfrșițul” literaturii. Ori care, dimpotrivă, hrănește ambițiile veletare.

Bătrânul — să nu uit — se numea Lev Tolstoi. Iar tânărul, Cehov...

*

M-am gândit la istorioara aceasta atât de blândă și nevinovată încât, nutrind nesăbuita ambiție de a deveni componist de literatură, îți vine să abandonezi urgent penița Klaps și călimara, oferindu-te unor munci cu mai scăzute primejdii de iradiere radioactivă.

Dar, paradoxal, am căpătat mai apoi curaj. Mi-am zis că și geniul se "poate rosti cu zeiască nedreptate (cine ne-a propus teoria relativității ?), că n-avem a ne mâhni prea tare când într-un îndreptățit clan șoricesc nu-mai-știu-care domn Nimeni se nevo-iesește să ne perforeze pereții corăbiei de hîrtie...

Mi-am mai spus că literatura se face în afara marilor, sonorelor „sentințe” (care sentințe sînt bune doar în litigiile domestice), dincolo de răsunetul edictual al lexicoanelor (semnând adesea cu literatura autorilor de definiții enigmistice) și, mai ales, dincolo de conveniențele modei și modelelor...

...Găsesc într-o carte cu ghicitori una, a tocului de scris, pe care mi-o propun și ți-o propun la rîndu-mi, iubite cititorule, ca pe o teribilă, sângeroasă dar adevărată metaforă a scrisului :

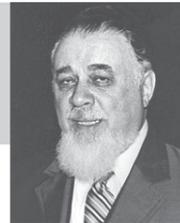
„Taie-mi capul,
Scoate-mi limba,
Dă-mi să beau
Și să-ți vorbească !”

Metafora scrisului ? A scriitorului ?

Gheorghe TOMOZEI

din amintirile unui OM

Minunile unui Maghen-David

...1954. Bulganin, Hrușciov și Mikoian în vizită la București. Recepție la Consiliul de Miniștri. Erau vreo 200 de invitați, înșirați pe două rânduri, când au intrat oaspeții. Ei au trecut printre cele două rânduri, fără a strânge mâini. Bulganin trecuse deja pe lângă mine. Hrușciov, care era al doilea, a văzut Maghen-David-ul pe pieptul meu. S-a oprit, mi-a strâns mîna și mi s-a adresat în rusește. Văzând că nu înțeleg, a chemat traducătorul. Mă întrebă câți evrei sunt în România, dacă ne simțim bine, câți rabini sunt etc. Convorbirea a durat câteva minute. Bulganin, care trecuse, s-a întors și dînsul, iar Mikoian s-a apropiat și el. Biroul Politic român stătea deoparte și privea. Era senzațional. Ce a intenționat Hrușciov, n-am putut ghici, în orice caz, o demonstrație de simpatie pentru evrei.

A doua zi, Constantinescu-Iași, ministrul Cultelor, după ce îmi dădu mina, mi-o luă din nou și spuse: „Mîna aceasta a strâns-o pe cea a lui Hrușciov. Nici nu știți cât de invidiat ați fost”.

* * *

...Mai 1960. Participant la un congres interconfesional pentru pace în Berlinul răsăritean. În cuvîntul meu, în fața a 2 000 de germani strînși într-o sală uriașă., am spus: „Priviți spre pieptul meu. Pe el se află un semn pe care naziștii l-au vrut un stigmat al infamiei pentru noi. Slăvit fie Dumnezeu care m-a făcut să trăiesc această clipă, în care port cu mîndrie acest semn aici, la Berlin, în văzul Dumneavoastră”.

* * *

...1971. Vizita președintelui Nixon la București. S-au găsit prieteni la Casa Albă care să-i vorbească președintelui despre mine și să-i atragă atenția că ar fi bine să facă un gest de prietenie față de mine. La obiecțiunea președintelui că nu mă cunoaște, i s-a dat ca semn distinctiv... Maghen-David-ul ce-l port pe piept.

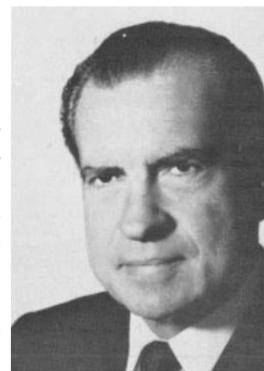
La recepția cea mare dată în cinstea sa în Palatul Consiliului de Miniștri, mă aflam, împreună cu soția mea, în rîndul al patrulea al invitaților, încolonați, în picioare, în așteptarea intrării oaspeților.

Când au intrat, Nixon cu soția și Ceaușescu cu soția, s-au oprit cât timp muzica a intonat solemn cele două imnuri naționale. În acest răstimp ochii lui Nixon căutau de la un rînd la altul, până s-au oprit asupra . . Maghen-David-ului meu. Mi-a făcut un semn complice cu ochiul.

După ce s-a terminat intonarea imnurilor, el nu se opri nici la miniștri, nici la celelalte personalități al căror rang era mai mare, a venit direct spre mine. M-a îmbrățișat el pe mine și doamna Nixon pe soția mea (nu-l întîlnisem niciodată până atunci și îmi spuse: „What a pleasure to meet you here, my dear friend”. „Ce plăcere să vă întîlnesc aici, scumpe prieten”.

S-au apropiat soții Ceaușescu, și s-a înjghebat o scurtă conversație. Minunile unui Maghen-David.

Dr. Moses ROSEN

Colonizarea, model european

Colonizarea a fost o directivă și o soluție impusă ca „model” al anilor '20 din veacul trecut, model prezentat ca obligatoriu pentru statele mici. Armânii au încercat și au fost obligați să se salveze, prin solicitarea emigrării în România, considerată de ei, pe motive de rubedenie, de sânge și limbă, Patria lor Mamă. Dintre „românii vechi”, s-o spunem cinstit, reiese și din materialele redactate de Hagigogu, Muși și Noe, doar liberalii, în urma unor demersuri repetate, și alte mici facțiuni politice românești i-au acceptat pe aromâni, le-au asigurat un minim de condiții economice, care durau efemer, în condițiile celebrei rotative guvernamentale din România interbelică, ale politicianismului fără scrupule.

Așadar, după Apelul de Veria, după cele două congrese aromâne din aceeași localitate, adevărată capitală românească sud-balcanică, cu sprijinul conducerii Societății de Cultură Macedo-Română, al altor instituții culturale aromâne și megleno-române, autoritățile românești au reacționat, în parte pozitiv, timorate de politica naționalistă a statelor vecine, acceptând, inițial, doar 1,500 de familii aromâne. Care se numeau, până și în vremea aceea, macedo-români, pentru că proveneau, în marea majoritate din Macedonia Grecească, din actuala Republică Macedonia.

În al doilea rînd, pe plan politic extern, deși se înfăptuise România Mare, s-au cronicizat conflictele și neînțelegerile cu Grecia ori Bulgaria, în condițiile în care și statele revanșarde visau la reîmpărțirea ei, în cadență cu ideologia abia născutei mișcări comuniste Internațională a III-a, care cataloga cel mai mare regat balcanic ca stat imperialist, care subjugă minorități naționale (vezi directivele congreselor II, III, chiar IV, ale PCR-ului, condus de activiști străini: ucrainieni, evrei, unguri etc.), declarat, pe acest motiv grav, ilegal, în 1924, adică, tocmai în această perioadă.

În al treilea rînd, artizanii colonizării, acești apostoli fără arginți, care și-au jertfit averile personale și timpul, au fost lideri pragmatici, intelectuali de marcă ai aromânismului, vizionari de elită, și, nu întîmplător, proveneau, mai toți, dintr-o pătură bogată de aromâni, de celnici sau lideri de grup ai unor așezări, din zonele Meglenia, Veria, Vodena, Caterina, din Albania etc. Beneficiaseră, încă din copilărie, de avantajele școlii în limba română, pe plaiurile natale, fuseseră trimiși la studii în România și își dovediseră capacitățile de receptare științifică și de promovare a valorilor spiritualității românești.

Ion VULPE

